

[Landbrugsministeren]

luft imellem de beregningsforudsætninger, der er i lovforslaget, og de takster, som er forudset refusionsberettigede i EF-sammenhæng. Dette blot til understregning af, hvad det var, jeg mente med, at vi kunne diskutere prioriteringen.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Det er da rart, hvis landbrugsministeren bliver lidt mere åben nu. Det er ikke os i Folketingets Markedsudvalg, der har anbefalet ministeren at lade sig forpligte på dette grundlag. Jeg tror endda, vi anbefalede landbrugsministeren, at han skulle tale om grøn braklægning af hele ejendomme, hvis det skulle være noget, der skulle kunne kontrolleres, for at undgå alle de andre administrative, bureaukratiske regler.

Hvordan prioriterer man, når støttebeløbene er fastsat fra EF's side? Hvordan kan man så prioritere, at landmanden vælger det ene frem for det andet? Og hvordan, hvis støtten nedsættes, eller hvis vi forhøjer støtten herhjemme?

Jeg vil meget gerne diskutere en prioritering, der siger, at det kun er grøn braklægning, vi taler om, og at det gøres på en måde, der er til at administrere, og at vi får så megen regulær skov som muligt ud af det. Hvis vi kunne foretage en sådan prioritering, er vi parate til det. Men vi opfordrede altså ikke regeringen til at binde sig til den ordening, der her er foreslået. Vi advarede faktisk imod det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Landbrugs- og Fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 85:

Forslag til lov om fastsættelse af licensafgifter vedrørende Danmarks Radio for finansåret 1989.

Af trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen).

(Fremsat 9/11 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Helge Mortensen (S):

Når trafik- og kommunikationsministeren finder det formålstjenligt at trække sagen fra Finansudvalget til folketingsalen, er det helt givet, at det er for at finde et andet flertal end det, som ministeren har kunnet få øje på i Finansudvalget. Jeg vil gerne sige, at det er udtryk for en kedelig og beklagelig holdning hos ministeren, både som trafik- og kommunikationsminister med ansvar for medieområdet og også som tidligere kulturminister, at trumfe afgørende kultur- og mediepolitiske spørgsmål igennem med det mindst mulige flertal her i folketingsalen. Vi så det, da TV 2-lovgivningen blev vedtaget. Vi så det i sommer, da vi diskuterede spørgsmålet om dagbladenes adgang til lokalradio og -tv. Nu lægger ministeren op til at gentage denne holdning. Det er muligt, at ministeren mener, at han vinder nogle ideologiske sejre på den måde, men til gengæld er jeg overbevist om, at kultur- og mediepolitikken tilsvarende lider smertelige nederlag.

Udgangspunktet i den uenighed, der har været i Finansudvalget, og som også vil afspejle sig ved behandlingen her i folketingsalen, er det enkle, at ministerens – jeg har skrevet kærlighed i mit manuskript, men i hvert fald indstilling – til TV 2 og Danmarks Radio er, at de ikke har lige vægt og ikke nyder samme omsorg. Vi er godt klar over, at der i forbindelse med TV 2 er økonomiske problemer og økonomiske sammenhænge. Vi ser også gerne, at TV 2 kan finde sig selv og en rytme og dermed baggrund for en udvikling.

Vi har støttet forslaget om regulering af TV 2's licens med 4 pct. i Finansudvalget. Hvis vi sammenligner det med den politik, som ministeren fører over for Danmarks Radio, skal vi først se på, hvad TV 2 har fået, siden lovforslaget blev gennemført i 1986: fra 122 kr. til 154 kr., en stigning på ca. 26 pct. En tilsvarende stigning har der ikke været – det mener vi heller ikke der burde være – for Danmarks Radio. Stigningen har – inklusive de 2 pct., som mini-